

DAPHNE
BENEDIS-
GRAB

WIE
DAS
WIEGET

JEUGDTHRILLER

Ik weet dat je liegt

HOOFDSTUK 1

NORA

‘Willen de volgende leerlingen zich onmiddellijk komen melden: Nora Montgomery, Jack Tran, Henry Davis en Maddie Fox.’

Nora liet de stapel papieren bijna uit haar handen vallen. Dat zou niet best geweest zijn. Ze had die ochtend ruzie met haar kluisje en nu kwam ze bijna te laat. Als ze ook nog haar papieren liet vallen en iemand zag wat –

‘O-o, Nora, wat heb je uitgespookt?’ vroeg een stem achter haar.

Nora slaakte een gil van schrik en draaide zich snel om. Tanisha en Grace liepen het lokaal van de schoolkrant binnen en lachten om haar reactie. Nora’s hartslag kwam enigszins tot rust en ze liep met hen mee – ze reageerde ook wel erg overdreven. Meestal was het klaslokaal dat ze gebruikten als hoofdkantoor voor de schoolkrant ’s ochtends voor schooltijd leeg. Daarom was Nora ook geko-

men – hoewel de anderen haar missie zojuist hadden verpest.

‘Jij zit vast diep in de nesten. De dag is nog maar net begonnen en je moet nu al bij de directrice op het matje komen,’ zei Grace op treiterige toon.

‘Alsof onze razende reporter ooit ook maar iets verkeerd doet,’ zei Tanisha schamper en ze liep naar het bureau van mevrouw Holt om een artikel in het postvak van de schoolkrant te stoppen. De schoolkrant van Snow Valley, *De Sentinel*, verscheen alleen online, maar mevrouw Holt redigeerde de artikelen het liefst op papier.

Nora probeerde te verbergen hoe blij ze werd van Tanisha’s opmerking. Ze kwam graag over als een serieus persoon, iemand die het hoofd koel hield, zoals het een echte journalist betaamt. Nora, die haar hele leven al een ‘schattig klein ding’ werd genoemd, was blij met de titel ‘razende reporter’. Ze stopte de stapel papieren subtiel terug in haar ouderwetse leren boekentas. (Nora vond dat een journalist een boekentas moest hebben, geen rugzak. Bovendien leek ze met een rugzak om nog kleiner.)

‘Ze krijgt waarschijnlijk een prijs,’ zei Tanisha terwijl Nora richting de deur liep.

‘Nora wel, ja. Maddie en Jack misschien ook. Maar Henry?’ zei Grace fronsend. ‘Nora, waarom moeten jij en Henry je allebei komen melden?’

Nora haalde nonchalant haar schouders op, hoewel ze er eigenlijk best van ondersteboven was. Ze had geen idee waarom ze zich moest melden. ‘Directrice Montenegro wil ons waarschijnlijk om verschillende redenen spreken, maar heeft ons als groep omgeroepen,’ zei ze.

Gelukkig had Grace, die goed kon schrijven, niet de gave om aan te voelen wanneer ergens meer achter zat, iets wat Nora van nature juist goed af ging. Er zat ongetwijfeld meer achter dit verhaal – en Nora had er iets mee te maken. Daar was ze niet bepaald blij mee en ze haastte zich uit het klaslokaal, de gang op.

Leerlingen druppelden langzaam het gebouw binnen nu de deuren open waren (Nora was al voor schooltijd het gebouw binnengeslopen, zoals altijd op woensdag), en ze hadden nog ongeveer vier minuten tot de eerste bel ging.

De muren van Snow Valleys middelbare school hingen vol met posters voor het Sterrengala van volgende week. Nora moest omlopen via het scheikundelokaal, aangezien de gang richting de aula afgesloten was. Daar werd een expositie voorbereid, met kunst, uitmuntend schoolwerk, en natuurlijk de verhalen uit de krant, allemaal gemaakt door leerlingen en tentoongesteld voor het gala. Eerst konden de bezoekers rondlopen en het werk bewonderen en daarna waren er optredens

van de band, sportteams en de grote finale van het dansteam.

Er waren twee artikelen van Nora uitgekozen voor de tentoonstelling: een artikel over de gemeenteraadsverkiezingen en een reportage: *De Ongezouten Waarheid: een kijkje achter de schermen in de kantine van Snow Valley*. Net als de meeste van Nora's stukken, werden ze niet veel gelezen. Maar mevrouw Holt was er erg lovend over geweest en hopelijk zouden de families die naar het gala kwamen haar gewaagde, extreem goed onderbouwde verslagen waarderen.

Toen Nora de hoek om kwam, werd ze bijna omvergelopen door een groepje jongens uit haar klas.

'Sorry, Nora,' zei een van hen tegen haar, die haar arm greep zodat ze niet omviel. 'Ik had je helemaal niet gezien.' Ze keek naar hem op – hij was een kop groter dan zij. Hij heette Rudy en ze wist dat hij bij het basketbalteam zat.

Zijn teamgenoten lachten en Nora wierp hun een vuile blik toe. Zo klein was ze nou ook weer niet. Bovendien waren zij ongewoon lang, net als de meesten van Nora's klasgenoten.

'Pas maar op, straks schrijft ze nog over je in de krant,' zei Miles.

'Ja, Rudy, dan moet je met de billen bloot!' riep een stem door de gang. Henry Davis.

Hij liep op hen af en Nora rolde met haar ogen. Hij zei altijd domme dingen om iedereen aan het lachen te maken. Ze negeerde de jongens, fatsoeneerde haar boekentas en liep verder naar het kantoortje van de directrice.

‘Nora, wacht even, waarom moeten we ons melden?’ vroeg Henry, die probeerde haar bij te benen en daarbij ook al tegen haar op botste. Hij leek het niet te merken, net als dat hij niet zag dat ze het een stomme vraag vond. Dat was ook een van Henry’s kenmerken: totaal niet doorhebben wat voor anderen overduidelijk was. Er zat een krasje op zijn wang, dat roze afstak tegen zijn witte huid. Nora durfde te wedden dat hij niet eens wist hoe hij daaraan kwam.

‘Ik weet niet waarom jij je moet melden,’ zei ze kortaf.

Henry haalde een hand door zijn warrige, net-iets-te-lange bruine haar en trok toen aan een van zijn krullen. ‘Ik heb vandaag geloof ik niets verkeerd gedaan,’ zei hij, hoewel hij niet echt overtuigend klonk.

Nora versnelde haar pas in de hoop dat hij zou begrijpen dat ze geen zin had om samen met hem naar het kantoor van de directrice te lopen, maar hij liep net zo hard mee. Hij was net een grote, lompe, zeer onwelkome puppy.

Toen ze bij het kantoor aankwamen, keek me-

vrouw Atkins op van haar bureau. En toen gebeurde er iets vreemds: ze glimlachte niet naar Nora.

Elke volwassene op school, van de leraren tot de conciërges, glimlachte altijd naar Nora. Altijd. Nora haalde goede cijfers, stak haar hand op tijdens de les, was vrijwilliger bij elk evenement, en ze kon goed overweg met volwassenen (bijna nog beter dan met haar klasgenoten). Dus waren ze altijd blij om haar te zien.

Behalve nu. Een onbehaaglijk gevoel be kroop Nora, alsof ze net een glas ijskoud water had gedronken.

‘Directrice Montenegro wacht op jullie in lokaal 122,’ zei mevrouw Atkins op een toon die allesbehalve vriendelijk was. ‘En schiet een beetje op.’

‘Waarom lokaal 122? Wat is er in lokaal 122?’ kwetterde Henry. Hij volgde Nora, die zo ongeveer naar lokaal 122 rende. Het was een lokaal dat nog niet in gebruik was, ingericht voor vergaderingen, met in het midden een tafel en daaromheen wat bureaustoelen en verder niets.

Directrice Montenegro stond voor de klas met haar armen over elkaar geslagen. Toen ze binnenkwamen, gaf ze hun een knikje. Het ijswater in Nora’s maag klotste rond. Ze moest zich stevig vasthouden aan de tafel om niet flauw te vallen. Er was iets goed mis. En Nora deed verslag van mis-

standen – ze was er zelf nooit bij betrokken.

‘Ga maar zitten,’ zei directrice Montenegro bits.

Nora liet zich trillend op de eerste de beste stoel zakken. De stoel had wieltjes en ze gleed er bijna vanaf, maar ze wist uiteindelijk op de stoel te landen zonder zich te bezeren.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Henry, die de stoel veel te hard naar achteren trok, waardoor hij bijna tegen Jack op botste, die net op dat moment binnen kwam lopen. ‘Sorry,’ zei hij terwijl Jack aan de kant sprong.

Directrice Montenegro negeerde Henry en keek naar de klok achter in de klas. Jack had inmiddels door dat hij moest gaan zitten en hij keek Nora vanaf de andere kant van de tafel vragend aan, alsof hij wilde zeggen: Weet jij wat er aan de hand is? Jack tekende voor de schoolkrant, dus soms maakten ze een praatje in het lokaal van de schoolkrant. Ze was blij dat hij naar haar keek voor antwoorden, maar ze haatte het dat ze hem er geen kon geven. Ze schudde haar hoofd, ze was zelf net zo verbaasd.

Eindelijk kwam ook Maddie, een meisje uit het dansteam en de enige uit hun jaar die betere cijfers haalde voor wiskunde dan Nora, de klas binnen.

Directrice Montenegro knikte. ‘Doe de deur maar dicht, Maddie, dan kunnen we beginnen.’

Maddie leek lichtelijk in paniek. Ze deed de deur dicht en ging snel zitten. Nora kon het haar niet kwalijk nemen. Ze had hun vrolijke, vriendelijke directrice nog nooit zo kil meegemaakt. Zelfs vorig jaar bij een bijeenkomst, toen een oud-leerling de powerpointpresentatie had gehackt en beelden liet zien waardoor de vorige directeur ontslagen werd (Nora vond dat hij een goed onderbouwd betoog had, maar dat hij wel een slecht moment had uitgekozen), was directrice Montenegro rustig gebleven. Maar nu niet.

Nora drukte haar hand tegen haar buik.

‘Zoals een van jullie weet, is er vanochtend ingebroken in het kluisje van een medeleerling en is er iets gestolen,’ begon directrice Montenegro, terwijl ze hen een voor een aankeek. Henry zakte onderuit in zijn stoel toen de directrice haar blik op hem liet rusten, maar Nora staarde haar wezenloos aan. Dit was niet wat ze had verwacht. ‘Het slachtoffer heeft het incident bij haar moeder gemeld, die toevallig de voorzitter van de ouderaad is. Haar moeder dreigt met juridische stappen, dus we nemen dit incident uiterst serieus.’

Nora keek angstig naar de deur.

‘Worden we gearresteerd?’ vroeg Henry. Hij leunde voorover en zijn ogen puilden haast uit.

Directrice Montenegro schudde haar hoofd. ‘Ze geeft ons tot het eind van de ochtend om het

op te lossen, en dan belt ze haar advocaat,' zei ze bits.

'Dat scheelt,' zei Henry en hij zakte weer onderuit.

Directrice Montenegro keek hem strak aan. 'O ja? Wat er vanochtend is gebeurd gaat tegen alle schoolregels in,' ging directrice Montenegro verder. 'Dus degene die zonder toestemming het kluisje van Sasha Saturday heeft opengebroken en haar rugzak heeft gestolen, kan dat maar beter gelijk opbiechten.' Ze leunde voorover en legde haar handen op tafel zodat ze op ooghoogte stond. 'Hoe sneller we dit afhandelen, hoe beter.'

Nora's hersenen, die meestal zo snel werkten dat ze er soms hoofdpijn van kreeg, liepen helemaal vast. Waarom was zij hier? Wilde directrice Montenegro dat ze erover schreef voor de schoolkrant?

'Ehm, ik was het niet,' zei Maddie. 'Ik weet niet of Sasha heeft gezegd dat ik het was, maar –'

'Vroeg ik wie de rugzak níet gestolen had?' zei directrice Montenegro op scherpe toon.

Maddie knipperde een paar keer. 'Ehm, nee, maar ik snap niet helemaal wat ik hier doe.'

Nora deinsde niet snel terug als ze bezig was met een reportage, maar het tegen de directrice opnemen was wel even wat anders. Ze had zo het vermoeden dat Maddie zich niet zomaar gewon-

nen zou geven. Wat deed Maddie hier eigenlijk? En zij, en Jack? Zij zouden nooit zoiets doen en dat wist directrice Montenegro ook. Het moest Henry wel zijn.

Maar waarom zou Henry zoiets doen? Hij was een grappenmaker die mensen op de zenuwen werkte, maar een rugzak stelen ging wel erg ver. Toch?

‘Toen de conciërge gisteren de school afsloot, was er nog niets aan de hand,’ begon directrice Montenegro. ‘Maar vanochtend, toen Sasha eerder naar school kwam, met toestemming, wil ik daar graag even aan toevoegen’ – ze stopte even met praten en keek hen veelbetekenend aan – ‘om twintig over zeven, zag ze dat haar kluisje openstond en haar tas eruit was gehaald. Ze belde gelijk haar moeder, die ons weer belde.’

Dat vond Nora vreemd. Ze was zelf waarschijnlijk ook naar de directrice gestapt, maar ze zou niet haar moeder bellen. Aan de andere kant waren Sasha en Nora zo verschillend als maar kon.

‘Zoals jullie weten hebben we na het incident van vorig jaar een camera geïnstalleerd bij elke ingang, die automatisch aanspringt als de deur van het slot wordt gehaald,’ zei directrice Montenegro. ‘De voordeur gaat om zeven uur open, voor leraren en medewerkers. De andere deuren om kwart voor acht. Dus toen we een telefoontje kregen van

mevrouw Saturday en de beelden van vanochtend bekeken van de enige deur die toen open was – de voordeur – zagen we dat er vier leerlingen voor schooltijd het gebouw binnen zijn gekomen, zónder toestemming: jullie vieren.’

Nora slikte. Ze was inderdaad eerder naar school gekomen, zonder toestemming, precies zoals directrice Montenegro zei. Maar niet om iets te stelen uit iemands kluisje! En ook zeker niet uit het kluisje van Sasha Saturday, die superpopulair was en, als je haar dwarszat, supergemeen kon zijn.

‘Dus als een van jullie het was, kun je het maar beter toegeven,’ zei directrice Montenegro. Ze rechtte haar rug en keek op hen neer.

Er viel een geladen stilte, zo zwaar dat Nora er bijna in stikte.

‘Goed,’ zei directrice Montenegro. ‘Als niemand nu gaat bekennen, geef ik jullie de kans om jezelf bekend te maken aan je medeleerlingen. Jullie zijn hierbij allemaal intern geschorst’ – Nora’s mond viel open – ‘en voor degene van jullie die het heeft gedaan, komt de schorsing ook op zijn of haar rapport te staan. Misschien dat de andere drie de schuldige zover krijgen om de waarheid te vertellen. Ik kom voor het einde van het eerste uur weer terug.’

Toen liep ze met grote passen het lokaal uit. De

deur viel dicht en Nora en de andere drie leerlingen bleven geschokt achter in lokaal 122.

Ze zaten opgesloten.

HOOFDSTUK 2

JACK

‘Ik was het niet,’ zei Henry, die rondjes draaide op zijn stoel. ‘Maar het zou fijn zijn als degene die het wél was nog even wacht met opbiechten. Ik heb nu eigenlijk wiskunde en we hebben een repetitie.’

Jack zuchtte. In tegenstelling tot Henry vond hij het wél erg dat ze intern geschorst waren. Bovendien miste hij nu zijn tekenles en tekenen was niet zomaar een vak. Het was niet eens iets wat Jack gewoon graag deed. Tekenen was wie hij was.

Het was toevallig ook de kern van zijn probleem: als hij niet zo van tekenen hield, was hij vanochtend niet eerder naar school gekomen, en zat hij nu niet in de problemen.

‘We kunnen allemaal wel zeggen dat we het niet waren,’ zei Maddie tegen Henry. ‘Dat zegt nog niets.’

Henry grijnsde. ‘Dus toen jij tegen directrice Montenegro zei dat jij het niet was, zei dat niets?’

Jack kende Maddie niet echt, hoewel hij haar natuurlijk wel had zien optreden. Het dansteam van Snow Valley bestond uit acht leerlingen uit de onderbouw en acht uit de bovenbouw en ze waren zo goed dat ze regionale wedstrijden wonnen. Er was een klein gezelschap geselecteerd om op te treden tijdens het Sterrengala, en dit jaar werd het optreden live uitgezonden door een of andere bekende youtuber. Dat maakte Maddie een van de populairste meiden van Snow Valley.

Maar op dit moment keek ze Henry vooral heel vuil aan. 'Nee, het zegt wel degelijk iets als je het tegen iemand met autoriteit zegt, maar nu niet, nu we alleen zijn. En jij bent overduidelijk de hoofdverdachte – het is niet alsof Nora of Jack het waren.'

Henry's grijns werd nog breder. 'Maar jij mischien wel! Je zei niet dat jij het niet was.'

Waarom was Henry altijd zo irritant? 'Als jij het was, zeg het dan gewoon,' zei Jack kortaf.

Henry haalde zijn schouders op, alsof het hem allemaal niets uitmaakte. 'Zoals ik al zei, ik was het niet. Maar als ik moest gokken, zou ik zeggen dat jij het was – iedereen weet dat jij en Sasha elkaar niet mogen.'

Jacks mond viel open en hij kreeg een nare smaak in zijn mond. De twee meiden staarden hem aan. De bel ging en even later hoorden ze stemmen op de gang. Jack wilde dat hij daarbuiten

op de gang was in plaats van opgesloten in dit lokaal.

‘Dat is waar,’ zei Maddie langzaam, maar ze klonk niet beschuldigend. ‘Ik heb jullie ruzie zien maken.’

Nora zei niets, maar Jack zag dat ze haar hoofd schuin hield. Ze had een oplettende blik waarmee ze alles in zich opnam. Ze hield zich op de achtergrond. Ze luisterde, wachtte. Nora was niet voor niets de beste journalist van de krant: ze had een neus voor een goed verhaal en zocht altijd alles tot op de bodem uit. Helaas waren haar artikelen vaak ook tergend saai – alsof iemand zat te wachten op ‘Een uitgebreide geschiedenis van de moties van de leerlingenraad van Snow Valley’ – maar hij wist dat haar werk echt goed was.

En hij wist ook dat Nora wist dat er waarheid schuilde in wat Henry zojuist over hem had gezegd.

Jack knikte en hoopte dat hij nonchalant overkwam. Dat lukte hem waarschijnlijk niet – Jack was niet goed in doen alsof. Dingen verbergen kon hij wel, maar doen alsof niet. ‘Sasha en ik hebben wel eens ruzie gehad over wat dingen. Maar dat heeft niets te maken met haar kluisje of haar tas, of zo.’ Hij had geen zin om te vertellen waar de ruzies met Sasha wel over gingen. Daar werd hij alleen maar kwaad door.

Nora leunde een klein beetje naar voren, haar rug recht, en Jack wilde opeens een potlood pakken om een schets te maken van haar intense blik en houding, haar wangen die normaal bleek waren en nu aardbeienrood. Hij was pas net begonnen met portretten tekenen en hij merkte dat hij het best leuk vond. Hij had een schetsblok in zijn tas en haalde die tevoorschijn en begon in zijn tas te rommelen, op zoek naar een potlood. Hij besloot dat Nora schetsen geen goed idee was, dan moest hij de hele tijd naar haar staren, maar hij wist dat hij zich beter voelde als hij iets kon tekenen, dus begon hij aan een schets van Maddies roze schoudertas, die voor haar op tafel lag.

Maar toen hij opkeek en merkte dat niemand iets zei, zag hij dat Henry hem aankeek met een veelbetekenende grijns. Jack voelde er weinig voor om Henry te schetsen, en als hij het wel zou doen, dan noemde hij het *Portret van een idioot*. ‘Dus, waar ging de ruzie over?’ vroeg Henry.

‘Gaaf je niets aan,’ snauwde Jack en hij drukte hard op zijn potlood. De lijn werd te dik.

Maddie wreef langs haar kin. ‘Jack, luister, Henry is echt heel irritant.’ Henry begon te protesteren maar Maddie ging onverstoorbaar verder. ‘Maar we zijn allemaal verdachten en ik denk dat we maar beter eerlijk tegen elkaar kunnen zijn, zodat degenen hier die het niet hebben gedaan

weer verder kunnen met hun leven.’

Aangezien Jack bij degenen hoorde die het niet hadden gedaan, begreep hij haar wel. Bovendien knikte Nora, en als Nora dacht dat het een goed idee was, was dat waarschijnlijk ook zo. Bovendien was hij niet de slechterik in het verhaal – dat was Sasha.

Dus vertelde Jack het hele verhaal in één keer. ‘Het begon toen we allemaal gevaccineerd waren tegen corona en weer naar school konden en toen moest de school nog een keer dicht omdat er een paar laatste gevallen waren, en Sasha zei dat het mijn schuld was omdat ik Aziatisch ben.’ Jack was eigenlijk half-Aziatisch – zijn vader was Koreaans-Amerikaans en zijn moeder was wit – maar het was niet alsof Charlie Wen, wiens ouders tien jaar geleden met het hele gezin naar Amerika waren gekomen vanuit China, wél verantwoordelijk was voor de pandemie.

Nora ademde scherp in, maar Maddie was de eerste die wat zei. ‘Dat is racistisch én dom,’ zei ze boos. ‘Aziatische Amerikanen hadden niets te maken met corona.’

Jack, die precies hetzelfde tegen Sasha had gezegd, knikte instemmend.. Een hoop mensen zeiden racistische en domme dingen als het om corona ging. Jacks vader, de geliefde coach Tran, die de Cougars, het honkbalteam van Allen University, al

vijf keer naar de overwinning van de College World Series had geleid, had vorig jaar een opiniestuk geschreven voor de regionale krant, als reactie op een racistische opmerking in een van de reacties op de blogpagina van het team. Zelfs Matt, Jacks oudere broer en records brekende svss-honkballer, had met racistische opmerkingen te maken gekregen.

Jack wreef met zijn gum over het papier en tekende de lijn opnieuw.

‘Mensen zoeken graag een zondebok als er iets ergs gebeurt –’ begon Nora, maar Henry onderbrak haar.

‘Waarom heet het een zondebok en geen zondeschaap? Krijgen geiten eerder de schuld dan schapen?’

Als Nora hem irritant vond, wist ze dat goed te verbergen, hoewel ze haar ogen heel even sloot. ‘Ik denk niet dat het gezegde gebaseerd is op het gedrag van dieren. Maar mijn punt is dat Sasha van Jack een zondebok maakt en dat is –’

‘Het kan wel, toch?’ zei Henry, die nog steeds rondjes draaide. ‘Ik bedoel, wat weet jij nou helemaal over hoe geiten met elkaar omgaan?’

Nora draaide zich om zodat ze Henry de rug toekeerde. ‘Jack, ik begrijp waarom je ruzie had met Sasha, en je had groot gelijk dat je haar terechtwees.’

Jack ontspande toen hij dat hoorde en knikte. Hij begon aan de details van Maddies tas. 'Ik vind haar niet aardig, maar ik hoef niet in te breken in haar kluisje of iets van haar te stelen om haar dat te laten weten. Ze weet het al.'

Henry lachte waardierend. Jack had best willen meelachen, als hij Henry aardig had gevonden. Maar deze korte tijd samen bewees wat Jack al vermoedde: hij mocht Henry niet echt.

'Waarom was je vanochtend dan op school?' vroeg Henry en hij veegde zijn warrige haar uit zijn ogen.

Het was officieel: Jack mocht Henry helemaal niet. En hij was niet van plan om hun te vertellen waarom hij eerder naar school was gekomen. 'Waarom was jij al op school?' kaatste hij terug. 'En waarom ben ik de enige hier die de waarheid vertelt? Nu mogen jullie.' Hij stopte even met tekenen en keek hen een voor een aan.

Maddie staaarde naar haar nagels en wreef met een vinger over de nagellak. Het was lichtroze – of eerder poederroze, besloot Jack. Henry rolde met zijn stoel heen en weer door het klaslokaal. Niemand leek van plan te zijn om iets te zeggen.

Na een lange stilte leunde Nora naar voren met haar handen gevouwen op de tafel voor haar. 'Ik was eerder op school om iets te doen voor de schoolkrant,' zei ze.

Natuurlijk, dat was eigenlijk heel logisch.

‘Schrijf jij voor de schoolkrant?’ vroeg Henry en hij klonk oprecht nieuwsgierig.

Jack durfde niet naar Nora te kijken om haar reactie te zien. Haar werk betekende alles voor haar en het was vast niet fijn om te horen dat Henry niet eens wist dat ze voor de schoolkrant schreef. Nora’s artikelen werden altijd het minst gelezen en kregen de minste likes, maar toch. Jack kreeg zelf altijd veel likes voor zijn tekeningen en hier en daar een strip, wat hem soms echt een goed gevoel gaf, maar nu niet. Niet terwijl Nora zo hard werkte.

‘Je artikel over het Lane Asiel was echt heel goed, Nora,’ zei Maddie snel. Ze glimlachte naar Nora en Jack beseftte dat Maddie aardig was, ondanks het feit dat ze zo populair was. Niet iedereen met macht misbruikte het zoals Sasha.

Nora glimlachte zwakjes en Jack herinnerde zich weer dat Nora een jaar geleden een stuk had geschreven over het plaatselijke asiel.

‘Wij hebben onze hond daarvandaan – ze is echt de baby van ons gezin,’ ging Maddie verder. ‘En superverwend.’

Jack begon Maddie steeds aardiger te vinden. ‘Onze kat, Dominic, komt ook uit het asiel,’ zei Jack, terwijl hij schaduw toevoegde aan de schouderband. ‘En hij is geweldig.’ Aangezien Jacks

gezin bestond uit twee sportfanaten en Jack (zijn moeder was zeven jaar geleden overleden), behandelde zijn vader het gezin soms net alsof ze allemaal topsporters waren die een streng regime moesten volgen. Dominic paste er meteen bij. Hij stond verwachtingsvol te wachten bij zijn bakje als het etenstijd was en hij maakte Jack wakker met zijn pootje als hij zich meer dan dertig seconden had verslapen. Dominic vond het ook fijn om op Jacks voeten te slapen als hij tekende of schilderde als er niemand thuis was, en 's nachts krulde hij zich vlak naast Jack op, helemaal zacht en warm, en dan viel Jack in slaap met zijn geronk op de achtergrond.

‘Ik wou dat wij een huisdier hadden,’ zei Henry, meer tegen zichzelf dan tegen de anderen.

Jack vroeg zich af waarom hij niet gewoon naar het asiel ging, zoals de meeste mensen in Snow Valley.

‘Het enige wat ik lees in de schoolkrant is de column van Astrid,’ zei Henry, deze keer wat harder. Hij duwde zijn stoel langs de randen van de tafel en Jack wilde zijn arm uitsteken en hem knijpen toen hij voorbijkwam – iedereen las Astrid, maar waarom moest hij dat tegen Nora zeggen, die het minst gelezen werd?

‘Ik ben dol op Astrid,’ zei Maddie met fonkelende ogen. ‘Ik heb haar een keer geschreven toen

ik ergens mee zat en haar advies was echt goud waard.'

Henry knikte en grijnsde. 'Astrid is altijd goud waard,' zei hij. 'En haar tirades zijn geweldig.'

Eerlijk Advies van Astrid over Alles was ongetwijfeld het populairste onderdeel van *De Sentinel*. Het was, zoals mevrouw Holt zei, een 'brutale' adviescolumn, met slimme oplossingen en gevatte opmerkingen waar Jack vaak hardop om moest lachen. Bovendien kregen Jacks illustraties daarbij altijd de meeste likes – want iedereen hield van Astrid.

Iedereen behalve Nora. Voor Nora draaide alles om serieuze journalistiek en ze klaagde vaak dat Astrid het niveau van de krant omlaaghaalde.

'Weten jullie wie Astrid is?' vroeg Maddie.

Nora rolde met haar ogen en mompelde: 'Wat maakt het uit,' en Jack haalde zijn schouders op. De redactie van *De Sentinel* was het erover eens dat het waarschijnlijk een anonieme leerling uit de bovenbouw was – iemand die slim genoeg was om overal een antwoord op te hebben en cool genoeg om het antwoord ook nog leuk om te lezen te maken. Ze waren het er ook over eens dat het beter was om het publiek in het duister te laten tasten. Het gaf de column iets mysterieus.

Jack keek naar de klok. 'We hebben niet veel tijd meer voordat directrice Montenegro terug-

komt,' zei hij en hij trok zijn schouders weer op. 'Kan iemand alsjeblieft gewoon even de waarheid opbiechten? Dan kan de rest van ons gaan.'

Het bleef stil.

Toen zei Maddie iets. 'Goed, ik ben hier omdat ik volgens coach Faizal als laatste was geëindigd tijdens de conditietraining bij onze dansrepetitie, en degene die als laatste eindigt, moet na school blijven om de scores van die dag op het bord te schrijven. Maar ik had er geen zin in en gisteren had ik geen tijd, dus wilde ik het vanochtend om zeven uur alsnog doen. Helaas zat de gymzaal op slot, dus als ik ooit dit lokaal nog uit kom, zit ik diep in de problemen bij de coach. En ik ben volgens mij al haar minst favoriete persoon van het team.'

'Omdat je een slechte conditie hebt en daarom als laatste eindigde?' vroeg Henry opgewekt. Hij zeilde door het lokaal en toen hij langs Maddie kwam, stak ze haar been uit en schopte tegen zijn stoel. Die vloog vooruit en ramde zo tegen de prullenbak aan. Henry slaakte een gil en Jack moest toegeven dat hij daar stiekem van genoot.

'Nee, ik was niet eens de laatste. Dat was Lena. Maar toen ik dat tegen de coach zei, zei ze dat ik niet tegen mijn verlies kon. En toen heb ik haar misschien een grote mond gegeven,' zei Maddie stijfjes. Ze was overduidelijk nog steeds boos over het hele voorval.

Jack keek op van zijn tekening en keek haar meelevend aan. ‘Nam Lena het niet voor je op?’ vroeg hij.

‘Dat probeerde ze wel, maar coach Faizal zei dat zij degene is die bepaalt wat de scores zijn en dat we het daarmee moeten doen,’ zei Maddie bitter. Haar koperblonde haar zat in een hoge paardenstaart die ze strak om haar vingers wond. ‘Maar daarom was ik hier dus vanochtend. Ik mag Sasha ook niet – ze is een vreselijke teamgenoot – heel competitief en bazig. Maar ik heb geen reden om in haar kluisje in te breken en ik zou haar rugzak nooit stelen. Ze schept altijd op dat het een desig-nertas is – als je zoiets steelt, is dat vragen om problemen. En ik heb geen zin in problemen.’

Dat klonk allemaal logisch. Zelfs Jack had Sasha over de rugzak horen praten – degene die hem gestolen had, vroeg echt om problemen. Of had overduidelijk een probleem met Sasha, om haar zo boos te willen maken.

‘Hé, dat lijkt echt precies,’ zei Henry, zo dichtbij dat hij Henry’s adem in zijn nek kon voelen. Ongemakkelijk. Jack leunde bij hem vandaan terwijl Henry nog dichterbij kwam om Jacks tekening van Maddies tas te bekijken.

Maddie leunde opzij om te kijken. ‘Wauw, dat is echt heel goed. Ik kan niet geloven dat je dat in... tien minuten of zo gemaakt hebt.’

Jack kon het niet helpen, hij grijnsde breed.

‘Je hebt echt talent,’ zei Henry opgewekt. Hij ging weer zitten in zijn stoel en rolde verder langs de tafel.

‘De helft van wat ze op het gala gaan tentoonstellen is van Jack,’ zei Nora. Ze glimlachte naar Jack, maar hij voelde een steen in zijn maag.

‘Cool,’ zei Maddie en ze liet haar paardenstaart weer los. ‘Ik doe dit jaar niet mee. Ik ben niet gekozen voor het dansteam voor de grote finale.’

‘Omdat je geen conditie hebt, dat zei je al,’ zei Henry. Hij zat vast tussen twee stoelen en probeerde achteruit te rollen.

Maddie wierp hem een vuile blik toe, maar schoot toen in de lach.

‘Nee, omdat er maar vier leerlingen uit de onderbouw gekozen worden: Emma, Jade, Kiara en Lena. Dit is een belangrijke show, het wordt uitgezonden op het YouTube-kanaal van Tansy Minsk, die jullie waarschijnlijk niet kennen, maar ze is echt een begrip in de danswereld. Ze heeft meer dan tien miljoen volgers. Dansteams vanuit het hele land gaan naar de show kijken. Dus alleen onze beste dansers doen mee. Maar dat betekent niet dat ik slecht ben.’

Maddie leek er niet mee te zitten, wat best verrassend was. Maar misschien was ze gewoon blij dat ze in het team zat en vond ze het niet zo erg

om het optreden op het Sterrengala te missen.

‘Je familie is vast heel trots op jouw teken-talent,’ zei Maddie, die Jack weer aankeek.

Jack wist niet wat hij moest zeggen, maar toen wist hij dat het tijd was. Tijd om te vertellen waarom hij eerder naar school was gekomen en te bewijzen dat hij, net als Maddie en Nora, onschuldig was. Anders moesten ze hier in lokaal 122 blijven. Jack ademde diep in en besloot hun de waarheid te vertellen.

‘Nee,’ zei hij, ‘ze zijn helemaal niet trots.’

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *I Know You're Lying*

Verschenen bij Scholastic Inc.

© 2022 Daphne Benedis-Grab

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mijke van Leersum

Omslagontwerp: Maeve Norton/Zeno

Omslagbeeld: Conrad Maxwell-Girod/Shutterstock

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6629 7 (e-book 978 90 261 6630 3)

NUR 283, 284